Súd:	Okresný súd Košice II
Spisová značka:	15Cpr/5/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7216226317
Dátum vydania rozhodnutia:	08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Beáta Oreničová
ECLI:	ECLI:SK:OSKE2:2020:7216226317.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II v spore žalobcu : T. I., G.. XX .X.XXXX, K. C. XX, XXX XX W., J. Q. C. O.. B.. B. C. R.., so sídlom Ku Potoku 4, 040 16 Košice, proti žalovanému A. P. Z. M. C. C. M. Z. A. P., so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o zaplatenie peňažnej náhrady 3.119,99 eur, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi škodu titulom nemajetkovej ujmy v sume 3.119,99 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % . O výške nároku bude rozhodnuté vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 7.11.2016 prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal zaplatenia peňažnej náhrady vo výške 35 % zo sumy, ktorou je príslušná časť žalobcovho služobného platu za každú začatú hodinu nad zákonom povolený limit pracovnej doby stanovenej v čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES, ktorá ku dňu 7.11.2016 predstavovala sumu 3.119,99 eur. Z podania žalobcu - vyjadrenia žalobcu k počtu a výpočtu hodín služobnej pohotovosti zo dňa 21.2.2018 vyplýva, že uplatnený nárok sa týka obdobia 08/2013 až 07/2016.

2. Žalobca v žalobe pôvodne uviedol, že svoj nárok uplatňuje ako náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci z dôvodu nesprávneho prebratia smernice Európskej únie Slovenskou republikou - Ministerstvom vnútra SR, v dôsledku ktorej mu vznikla škoda. V žalobe pozostávajúcej z deviatich strán žalobca zakladá právomoc súdu v prejednávanej veci podľa § 25 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s ust . § 3 CSP. Uviedol, že je príslušníkom Hasičského a záchranného zboru SR, ktorý vykonáva štátnu službu Z. C. G. O. Č.. X, C. došlo ku vzniku škody. Žalovanou je Slovenská republika, ktorá koná prostredníctvom ministerstva alebo iného ústredného orgánu štátnej správy, ak v dôsledku nesprávneho prevzatia smernice EÚ alebo v dôsledku nedodržania lehoty na jej prebratie vznikla škoda pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy. Zákonné povinnosti Ministerstva vnútra SR, týkajúce sa I. Q. J. J., upravuje ust. § 11 písm. c) zákona 575/2001 Z.z. o organizácii a činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy , podľa ktorého je Ministerstvo vnútra SR ústredným orgánom štátnej správy pre policajný zbor, hasičský a záchranný zbor. Ďalej sa žalobca venuje otázke predbežného prerokovania nároku v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa žalobcu v prejednávanej veci predbežné prerokovanie nároku nie je potrebné podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-118/08 , E. F. S. A. W. ,
keďže právo únie tomuto postupu bráni. Uviedol, že v jeho prípade ide o uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorá mu vznikla nesprávnou transpozíciou pravidla úniového práva do slovenského právneho poriadku , v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho práva garantovaného úniovým právom (právo

na 48 hodinovú týždennú pracovnú dobu podľa čl. 6 písm. b/ smernice 2003/88/ES) s následným vznikom práva na súdnu ochranu pred vnútroštátnym súdnym orgánom členského štátu. Uviedol, že týždenný pracovný čas žalobcu ako príslušníka hasičského zboru SR sa skladá zo 16,5 hodinových pracovných zmien, po ktorých nasleduje 7,5 hodinová pohotovosť, t.j. 24 hodinové zmeny, teda v takom rozsahu, že úhrn takto naskladaného týždenného pracovného času pravidelne prekračuje 48 hodín. Poukázal na úniovú úpravu pracovného času zamestnancov - na Smernicu č. 93/104/ES a Smernicu 2003/88/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 4. novembra 2002 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času , ktorá v čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES (Maximálny týždenný pracovný čas) stanovuje, že: „Priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmych dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín". Tento článok ukladá členským štátom opatrenia na zabezpečenie toho, aby priemerný pracovný čas na každé obdobie 7 dní vrátane nadčasov neprekročil 48 hodín a pracovníkom garantuje právo na 48 hodinový týždenný pracovný čas, ktorý im vyplýva priamo z práva Únie. Uviedol, že v prípade hasičov túto situáciu riešil Súdny dvor EÚ tým, že potvrdil, že pracovná pohotovosť tvoriaca súčasť ich týždenného pracovného času v spojení s ďalším „riadnym" pracovným časom nesmie prekročiť maximálny týždenný pracovný čas. Vo veci Z.-XXX/XX W.. Y. týkajúcej sa pracovnej doby a právneho režimu pohotovosti u nemeckých hasičov ESD uviedol, že „pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe , počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu „pracovný čas" v zmysle Smernice XXXX/XX/ES". Taktiež žalobca poukázal na rozhodnutie vo veci R.-XXX/XX B.. Z. týkajúce sa pracovnej pohotovosti lekárov na pracovisku , kde Súdny dvor rovnako uviedol , že „....pracovná pohotovosť , ktorú pracovník vykonáva v režime fyzickej prítomnosti v zariadení zamestnávateľa sa musí považovať ako celok za „pracovný čas" v zmysle Smernice XX/XXX/ES G.Á. od toho, akú prácu dotknutá osoba skutočne vykonala v priebehu pracovnej pohotovosti (bod 27 Rozsudku ESD vo veci XXX/XX J. XX.X.XXXX). Napokon vo veci týkajúcej sa právneho posúdenia režimu pohotovosti lekárskych záchranárov (R.-XXX/XX ,, O.) N. F. , že : „... časy pracovnej pohotovosti na pracovisku treba v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času (bod 95 Rozsudku ESD C-397/02 z 5.10.2004).

Podľa žalobcu napriek tomu, že príloha č. 4 k Zákonu o hasičskom a záchrannom zbore uvádza, že do jeho znenia bola prebratá Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2002 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (bod 6 Prílohy č.4), znenie jeho príslušných ustanovení túto skutočnosť nepotvrdzuje. V okolnostiach prípadu uviedol, že žiadne ustanovenie J. U. I.Č. J. neupravuje, že služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby je považovaná za súčasť ich služobného času. Táto skutočnosť sa nachádza napr. v Zákonníku práce v § 96 ods. 2, avšak toto ustanovenie sa na príslušníkov hasičského zboru nevzťahuje. Poukázal na rozsudky ESD, podľa ktorých sú orgány členského štátu ex officio povinné aplikovať pravidlá úniového práva v záujme zabezpečenia ochrany jednotlivcov (C-430/09, R.-XXX/XX, R.-XX/XX). Ď. F., Ž.N. E. Y. O. N. Z. Z. Y. K. XX , R.-XXX/XX, kde je uvedené, že čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES má priamy účinok (bod 35), keďže priznáva jednotlivcovi právo, ktoré môže priamo uplatniť pred vnútroštátnymi súdmi , pričom ide o právo na 48 hodinový pracovný čas aj pre žalobcu, ktorý má tak právo dovolávať sa porušenia čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88 ES voči žalovanému v dôsledku, že jeho pracovná pohotovosť sa mu nezapočítava do pracovného času s následným vznikom škody.

Podľa žalobcu je úlohou vnútroštátneho súdu, aby posúdil, či boli naplnené úniové podmienky vzniku zodpovednosti členského štátu. V zmysle stabilizovanej judikatúry ide o to, či cieľom porušenej právnej normy únie bolo priznať jednotlivcom práva, či porušenie bolo dostatočne závažné a či medzi porušením a škodou spôsobenou jednotlivcom existuje priama príčinná súvislosť (C-429/09 bod 47, C-118/08, bod 30).

Ďalším „transpozičným" nedostatkom Zákona podľa žalobcu je , že Smernica 2003/88/ES nepreberá ustanovenia jej čl. 6 písm. b), stanovujúce dĺžku týždenného pracovného času na 48 hodín napriek tomu, že podrobne definuje termíny služobná doba, služobná pohotovosť, spôsoby ich finančného ohodnotenia. Podstata spočíva v tom, že služobnú pohotovosť hasičov Zákon o hasičskom a záchrannom zbore nepovažuje za súčasť ich týždenného pracovného času v zmysle úniového práva. Takáto právna úprava preto zakladá porušenie čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES Slovenskou republikou ako členským štátom EÚ a priznáva právo na náhradu škody postihnutým jednotlivcom.

Nakoniec sa žalobca v žalobe zaoberal rozobratím príslušných ustanovení zákona o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci , spôsobom a rozsahom náhrady škody, lehotami, výpočtom náhrady škody spôsobenej verejným orgánom za porušenie práva únie, kde uviedol, že je vecou orgánu, ktorý rozhoduje o náhrade škody, či v danom prípade prizná náhradu alebo udelenie náhradného voľna. V okolnostiach prípadu už vyše troch rokov pracuje žalobca v priemere 56 hodín

týždenne, žalobca tak odpracuje každý týždeň 8 hodín nad limit stanovený a povolený právom Únie, čo pri priemernom počte týždňov 52,179 je to 417,4 hodín do roka a za posledné tri roky to predstavuje 2.097,6 odpracovaných hodín nad právom Únie povolený týždenný limit služobného času. Na základe uvedeného žiada o odškodnenie vo forme vyplatenia primeranej peňažnej náhrady škody.
Podľa citovanej judikatúry (K. XX P. N. Z. Z. R. XXX/XX W.-Y.) škoda vznikla žalobcovi v dôsledku toho, že v rozpore s právom Únie bol nútený pracovať nad rámec týždenného pracovného času s dôsledkom straty času odpočinku , na ktorý by mal nárok, ak by bol jeho maximálny týždenný pracovný čas garantovaný právom Únie dodržaný.
Rešpektujúc zásadu primeranosti žalobca žiadal, aby mu bola peňažná náhrada škody doplatená až do výšky podľa § 122 ods. 2 písm. a) Zákona formou doplatku vo výške 35 % (50 % - 15 %) zo sumy, ktorou je príslušná čas jeho služobného platu. Zároveň zdôraznil, že neuplatňuje si voči žalovanému mzdový nárok podľa § 122 Zákona, ale nárok na náhradu škody spôsobenej porušením úniového práva a pre určenie výšky škody použil spôsob výpočtu upravený zákonom o Hasičskom a záchrannom zbore , nakoľko je „najbližšie“ k právnym a faktickým okolnostiam jeho veci. Podobný spôsob výpočtu výšky náhrady spôsobenej škody bol použitý aj v prípade W.. Y.. Uvedený postup žalobca použil tiež preto, že na výpočet výšky náhrady škody, ktorá mu vznikla porušením jeho úniového práva, ani toto právo, ani Zákon o zodpovednosti, neupravuje osobitné postupy.

3. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril v podaní v rozsahu 16-tich strán, doručenom súdu dňa 6.6.20017, kde nárok žalobcu na náhradu škody spôsobnej nesprávnym úradným postupom považoval v celom rozsahu za nedôvodný.
Žalovaný vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Košice II. s poukazom, že orgánom konajúcim v mene štátu je pre oblasť štátnej správy Hasičský a záchranný zbor jednoznačne s poukazom na zákon č. 514/2003 Z.z. v spojení so zákonom č. 575/2001 Z.z. Ministerstvo vnútra SR, ktoré má sídlo v Bratislave. Preto žalobca žiadal, aby Okresný súd Košice II. predmetnú vec postúpil Okresnému súdu Bratislava I. ako súdu miestne príslušnému.
Ďalej žalovaný namietal nesplnenie nevyhnutnej podmienky pre riadne uplatnenie nároku na náhradu škody , ktorou je predbežné prerokovanie tohto nároku s príslušným orgánom podľa § 15 ods. I zákona č. 514/2003 Z.z. , ktoré predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je obligatórnou náležitosťou podania žaloby na súde. Mal za to, že pokiaľ žalobca poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora R.-XXX/XX o priamom účinku smernice do súvislosti s § 15 a § 16 zákona č. 514/2003 Z.z. a na základe toho vyslovil názor, že „nepodaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku zamestnávateľovi sa žalobcovi upiera právo na súdnu ochranu garantované úniovým právom“, ide o účelové tvrdenie, pretože pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody Ministerstvo vnútra SR nevystupuje ako zamestnávateľ, ale orgán konajúci v mene štátu , pričom žalobca zamieňa osobu zamestnávateľa so žalovaným. Ako z rozsudkov ESD vyplýva, v prípade, že porušenie práva EÚ bolo konštatované, zamestnanec sa môže domáhať náhrady škody titulom porušenia práva EÚ u svojho zamestnávateľa. Tieto prípady sú viazané na osobu zamestnávateľa, ktorým je v prípade žalobcu služobný úrad, teda Ministerstvo vnútra SR a nie štát. To znamená, že ak by si žalobca uplatňoval náhradu škody titulom porušenia práva EÚ, nebolo by potrebné túto náhradu škody u zamestnávateľa - Ministerstva vnútra SR predbežne prerokovať a mohol by si náhradu škody titulom porušenia práva EÚ (a nie titulom zákona č. 514/2003 Z.z.) uplatňovať voči zamestnávateľovi na vecne a miestne príslušnom súde SR, avšak len za podmienky, že porušenie práva už bolo ESD konštatované. Žalobca však podal žalobu voči štátu, teda voči inému subjektu ako zamestnávateľovi a súčasne tu neexistuje konštatovanie ESD o tom, že by zo strany žalovaného malo dôjsť k nesprávnej transpozícii smernice. Ku dňu podania žaloby nebol nárok žalobcu na náhradu škody vopred predbežne prerokovaný u príslušného orgánu, nie je zrejmý titul nároku, ani rozsah nároku, ktorý môže žalobca od žalovaného požadovať.
K podmienkam vzniku zodpovednosti štátu za škodu žalovaný poukázal na splnenie základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu a) existencia nezákonného rozhodnutia, b) existencia nezákonného zatknutia, zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody, c) rozhodnutia o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutia o väzbe, d) nesprávneho úradného postupu. Ďalšou podmienkou je, aby túto nezákonnosť resp. nesprávnosť najskôr konštatoval na to príslušný orgán. Týmto orgánom však nie je civilný súd. Žalobca je teda povinný preukázať existenciu nesprávneho úradného postupu a to predložením dôkazu o tom, že nesprávny úradný postup bol v tejto súvislosti na to príslušným orgánom konštatovaný (uniesť dôkazné bremeno). V tomto prípade prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu nebol naplnený. Medzi stranami je nesporné, že žalobcovi bola vyplatená mzda za všetky služby, ktoré v služobnom úrade vykonal. Žalobcovi preto nemohla vzniknúť škoda, nakoľko všetky služby mal zhodnotené vo svojej mzde. Za každú hodinu výkonu štátnej služby,

určenej pohotovosti , ako aj za nadčas, boli žalobcovi riadne vyplatené príslušné zložky služobného príjmu resp. poskytnuté náhradné voľno v súlade s predmetným zákonom. Žalovaný má za to, že nebol naplnený ani druhý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, nakoľko vzniknutá škoda v podobe skutočnej škody alebo ušlého zisku musí byť spôsobená práve porušením právnej povinnosti. Žalobca nepreukázal existenciu ním tvrdeného údajného nesprávneho úradného postupu, ani vznik a existenciu skutočnej škody. Nakoniec má žalovaný za to, že nebol naplnený ani tretí predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, t.j. že medzi neexistujúcim nesprávnym úradným postupom, ktorý mal spočívať v údajnej nesprávnej transpozícii smernice a neexistujúcou škodou v podobe náhrady časti mzdy, nemôže existovať ani priama príčinná súvislosť.
K námietke nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného žalovaný uviedol, že žalobu pre netransponovanie smernice resp. pre nesprávnu transpozíciu smernice môže podať: 1. Európska komisia , priamo na ESD, 2. Fyzická / právnická osoba, ktorá bola týmto priamo dotknutá, t.j. došlo k porušeniu / poškodeniu jej práv a to na vnútroštátne súd členského štátu EÚ. Podľa žalovaného ak teda žalobca mal za to, že v jeho prípade došlo k porušeniu práva EÚ zo strany jeho zamestnávateľa a mal za to, že nesprávnou transpozíciou smernice bol priamo dotknutý, t.j. došlo k porušeniu (poškodeniu) jeho práv a súčasne sa domnieval, že v jeho prípade má komunitárne právo (ním tvrdená smernica) prednosť pred vnútroštátnou úpravou (zákon č. 315/2001 Z.z.), mohol podať žalobu na vecne a miestne príslušnom súde SR pre netransponovanie smernice, resp. pre nesprávnu transpozíciu smernice, teda nie podávať žalobu titulom zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca však nezažaloval svojho zamestnávateľa, ale štát, v mene ktorého koná ten ústredný orgán štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí oblasť pre Hasičský a záchranný zbor, čo je zásadný rozdiel v označení žalovaného, v jeho pasívnej vecnej legitimácii. Navyše podľa žalovaného ak mal žalobca za to, že mu zamestnávateľ určoval pohotovosť nad smernicou povolený limit, mal na túto skutočnosť upozorniť svojho nadriadeného v súlade s § 69 ods. 4 zákona č. 315/2001 Z.z . a žiadať, aby mu táto nebola určovaná z dôvodov, ktoré v žalobe uvádza. Žalovaný taktiež vzniesol námietku nedostatku právomoci súdu v časti rozhodovania o povinnosti doplatiť žalobcovi časť príjmu. Uviedol, že právne vzťahy príslušníkov I. Q. J. J. nie sú upravené Zákonníkom práce, ale v lex specialis, ktorým je zákon č. 315/2001 Z.z. Plnenie špecifických úloh príslušníkmi I. Q. J. J. má verejnoprávny charakter. Služobný pomer príslušníka hasičského a záchranného zboru je typickým právnym pomerom štátnozamestnaneckým, teda verejnoprávnym a veci vyplývajúce z tohto služobného pomeru nemôžu byť prejednávané v občianskoprávnom konaní pred všeobecným súdom podľa § 7 ods. 1 CSP, ale patria do právomoci služobného úradu , ktorým je Ministerstvo vnútra SR, o všetkých mzdových nárokoch žalobcu má právomoc konať jedine služobný úrad ako zamestnávateľ
žalobcu. Do právomoci súdu nepatrí zaoberať sa náhradným voľnom žalobcu či jeho platovými náležitosťami.
K transpozícii relevantných článkov smernice žalovaný uviedol, že smernica upravujúca minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času bola transponovaná do slovenského právneho poriadku okrem iného zákonom č. 315/2001 Z.z., čo je uvedené v transpozičnej prílohe č. 4 zákona pod bodom 6. V zmysle čl. 2 ods. l smernice XXXX/XX/ES je pracovným časom (služobným) akýkoľvek čas, počas ktorého zamestnanec pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade so vnútroštátnymi právnymi predpismi. Do služobného času teda spadá samotný výkon pracovných úloh na pracovisku na základe pokynov zamestnávateľa, ako aj zdržiavanie sa na pracovisku k dispozícii zamestnávateľa na základe jeho nariadenia, napr. vo forme pracovnej pohotovosti. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je totiž rozhodujúcim faktorom pre posúdenie, či sú naplnené charakteristické znaky pojmu „pracovný čas“ aj v pohotovostnej službe, ktorú pracovník vykonáva na svojom pracovisku, skutočnosť, že je povinný byť fyzicky prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a byť mu k dispozícii, aby v prípade potreby mohol okamžite poskytnúť primerané služby. Tieto činnosti je preto potrebné považovať za výkon činnosti tohto pracovníka. Pracovný čas teda v sebe zahŕňa riadny pracovný čas, prácu nadčas a pracovnú pohotovosť na pracovisku. V prípade domácej pohotovosti Súdny dvor rozhodol, že do maximálneho týždenného pracovného času sa zarátava iba čas skutočného výkonu práce pre zamestnávateľa. Zmysel článku 2 ods. l smernice je transponovaný v štvrtej hlave zákona č. 315/2001 Z.z. v ustanoveniach § 85 a nasl. upravujúcich služobný čas hasičov, služobnú pohotovosť, štátnu službu nadčas a dovolenku. Predmetné ustanovenia definujú služobný čas príslušníka hasičského a záchranného zboru ako časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu, pričom umožňuje rozvrhnúť služobný čas aj nerovnomerne a súčasne jasne definuje pojem služobný deň, za ktorý sa považuje vykonávanie štátnej služby podľa rozvrhu služobného času. Z uvedených ustanovení zákona č. 315/2001 Z.z. ďalej jasne vyplýva, že okrem štátnej

služby vykonávanej v riadnom služobnom čase sa za výkon štátnej služby považuje aj služobná pohotovosť v štátnej službe vykonávaná v mieste výkonu štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v rámci riadneho rozvrhnutia služobného času podľa § 91 zákona č. 315/2001 Z.z. a štátna služba nadčas podľa § 92 zákona č. 315/2001 Z.z. Ustanovenia § 86 ods. 2 a § 92 ods. l zákona č. 315/2001 Z.z. rozhodne nepopierajú, že služobná pohotovosť v štátnej službe je výkonom štátnej služby, ale svojou formuláciou účelovo vystihujú rozdiel medzi určenou služobnou pohotovosťou v štátnej službe a nariadenou služobnou pohotovosťou v štátnej službe. V oboch prípadoch je nesporné, že ide o výkon štátnej služby v rámci služobného času. K transpozícii čl. 6 Smernice 2003/88/ES žalovaný poukazuje na rovnomerné a nerovnomerné rozvrhnutie služobného času. Je toho názoru, že napriek tomu, že vnútroštátne právo neupravuje explicitne maximálny priemerný týždenný služobný čas uvedený konkrétnym počtom hodín, tak ako je tomu v smernici, zákon č. 315/2001 Z.z. a kolektívna zmluva dostatočne ustanovujú počty hodín služobného času hasičov, počas ktorého hasiči vykonávajú štátnu službu, ako aj rozsah hodín služby nadčas za príslušný rok. Preto dotknuté právne predpisy transponovali čl. 6 smernice správne.
Vzhľadom na vznesenú námietku nedostatku miestnej príslušnosti Okresného súdu Košice II, námietku nedostatku splnenia procesných podmienok konania, námietku nedostatku právomoci súdu, námietku nedôvodnosti žaloby a nesplnenia hmotnoprávnych podmienok zodpovednosti štátu za škodu, žalovaný navrhuje, aby Okresný súd Košice II. s poukazom na § 43 CSP vec postúpil Okresnému súdu Bratislava I. alebo konanie v tejto veci zastavil. V prípade, že sa súd nestotožní s námietkami žalovaného, navrhuje žalobu zamietnuť.

4. Na vyjadrenie žalovaného vo veci samej reagoval žalobca v podaní doručenom súdu dňa 5.10.2017 , a to k otázke námietky miestnej príslušnosti, k povinnosti predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, k nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, k nedostatku právomoci súdu a k správnosti transpozície Smernice 2003/88/ES do zákona č. 315/2001 Z.z.
K námietke miestnej príslušnosti žalobca uviedol, že žalobca nepožaduje náhradu škody v dôsledku nesprávnej transpozície smernice, pretože táto iba vytvorila stav, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu jeho práva upraveného v čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES. Porušenie únioového práva v dôsledku nesprávnej transpozície do zákona č. 315/2001 Z.z. nesie so sebou nárok žalobcu na náhradu takto spôsobenej škody , ktorú si žalobca pred Okresným súdom Košice II. uplatňuje. Skutočnosťou, ktorá zakladá uplatnené právo je škoda, ktorá žalobcovi vznikla porušením únioového práva prostredníctvom nesprávnej transpozície smernice do zákona č . 315/2001 Z.z. Podľa žalobcu je v danej veci daná miestna príslušnosť Okresného súdu Košice II, nakoľko v jeho obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá skutočnosť podstatnú pre uplatnenie jeho práva na náhradu škody. V okolnostiach prípadu patrí posúdenie otázky, či sa jedná alebo nejedná o nesprávnu
transpozíciu smernice č. 2003/88/ES súdu miestne príslušnému na konanie o náhradu škody takto spôsobenej a nie súdu, v obvode ktorého má sídlo ústredný orgán štátnej správy zodpovedný za transpozíciu smernice č. 2003/ 88/ES. Súd v obvode ktorého má sídlo ústredný orgán štátnej správy by bol oprávnený konať vtedy, ak by si žalobca neuplatňoval právo na náhradu škody spôsobenej mu porušením únioového práva, ale svoj pracovnoprávny nárok voči svojmu zamestnávateľovi , t.j. M. Z. A.. Predmetom žaloby takýto nárok nie je.
K povinnosti predbežného prerokovania nároku na náhradu škody znova uviedol, že v žalobe, ako aj v tomto vyjadrení žalobca jednoznačne a viackrát zdôraznil, že predmetom jeho žaloby nie je náhrada za škodu spôsobenú nedostatočnou transpozíciou smernice podľa zákona č. 514/2003 Z.z. V žalobe je tiež uvedené, že nedostatočnou transpozíciou Smernice do zákona o hasičskom a záchrannom zbore došlo v okolnostiach žalobcovej veci k vzniku stavu, ktorý predstavuje porušenie únioového práva žalobcu na 48 hodinový pracovný čas. Táto skutočnosť, t.j. porušenie konkrétneho ustanovenia únioového práva zakladá pre žalobcu nárok na náhradu škody pred vnútroštátnym súdom a tento nárok je predmetom konania na súde. Nakoľko vo veci žalobcu nejde o nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnou transpozíciou smernice, nie je dôvodné v tomto konaní zaoberať sa splnením alebo nesplnením podmienok zákona č. 514/2003 Z.z.
K nedostatku právomoci súdu uviedol, že nežaluje Ministerstvo vnútra SR ako svojho zamestnávateľa v pracovnoprávnej záležitosti (a v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.), ale Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR ako garanta riadnej transpozície smerníc Európskej únie do slovenského právneho poriadku. Použitie mechanizmu výpočtu náhrady vzniknutej škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. samo o sebe nedokazuje, že v prípade žalobcu ide o jeho mzdový nárok, ale predstavuje reakciu na skutočnosť, že slovenský právny poriadok neobsahuje ustanovenia o výpočte výšky škody spôsobenej fyzickej osobe porušením práva upraveného v únioovom práve.

K nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného uviedol, že žalobca nenamieta vznik škody, ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávnej transpozície smernice. Žalobca ale tvrdí, že nesprávna transpozícia smernice do zákona o hasičskom a záchrannom zbore mala za následok stav, v rámci ktorého sa použitím tohto „transformačného“ zákona nedosahuje cieľ predvídaný smernicou 2003/88/ES, t.j. v dôsledku toho dochádza k porušeniu žalobcovho práva na týždenný pracovný čas, ktorý mu únióvé práva garantuje a vznikol mu nárok na úhradu takto spôsobenej škody pred súdnym orgánom členského štátu EÚ. V danom prípade je týmto súdnym orgánom Okresný súd Košice II.
K správnosti transpozície Smernice 2003/88/ES do zákona č. 315/2001 Z.z. žalobca uviedol, že výklad relevantnej transpozície smernice nespĺňa požiadavky únióvého práva, nakoľko sa ňou nedosahuje požadovaný výsledok , t.j. zabezpečenie 48 hodinového priemerného služobného času pre príslušníkov hasičského a záchranného zboru SR. Žalobca tvrdí, že takýto stav v súčasnosti neplatí, nakoľko týždenný „súčet“ služobného času hasičov a nariadenej služobnej pohotovosti prekračuje 48 hodín týždenne, čím dochádza k porušeniu čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES na ujmu žalobcu. Každý hasič pracujúci na zmeny bežne strávi na pracovisku týždenne 57,95 hodiny, čo je v rozpore s čl. 6 písm. b) Smernice. Výsledné číslo približne 56 hodín týždenne predstavuje skutočný priemerný týždenný pracovný čas hasičov.
Nakoniec žalobca navrhol v konaní vypočuť p. Kamila Ferka, ktorý je predsedom odborového zväzu hasičov v Košiciach a ktorý sa vie vyjadriť k rozhodným skutočnostiam uvedeným v žalobe.
Súčasťou tohto podania sú aj Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. XXNcC/XX/XXXX-XX J. V. XX.X.XXXX, F. Krajského A. Z. K. Č..C.. XNcC/XX/XXXX-XX J. V. XX.X.XXXX Q. F. Krajského A. Z. K. Č..C.. XXNcC/XX/XXXX-XXX J. V.Q. X6.6.2017, ktorými žalobca preukazuje, že miestne príslušným v obdobných veciach (kde na strane žalovaného
SR v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR a na strane žalobcu je príslušník Hasičského a záchranného zboru), je Okresný súd Košice II.

7. Následne žalobca opätovne doplnil svoje podanie v podaní doručenom súdu dňa 21.2.2018 , kde podrobne popísal spôsob určenia počtu odpracovaných hodín nad povolený limit práva EÚ a spôsob výpočtu celkovej náhrady škody. Uviedol, že podľa práva EÚ sa do fondu
pracovného času započítava celkový čas zamestnanca strávený na pracovisku vrátane služobnej pohotovosti.
Žalobca uviedol, že pri presnom prepočte hodín služobnej pohotovosti žalobcu, ktoré neboli zarátané do fondu pracovného času, žalobca vychádzal z informácií uvedených v dochádzkovom systéme SAP (rovnako počet hodín služobnej pohotovosti je uvedený aj na výplatných páskach), do ktorého si príslušníci Hasičského a záchranného zboru vpisujú svoju dochádzku a v ktorom je zaznamenaný aj počet hodín služobnej pohotovosti konkrétneho príslušníka HaZZ. V prípade žalobcu ide spolu o 2.047,79 hodín služobnej pohotovosti, ktoré mu do fondu pracovného času započítané neboli tak, ako je uvedené v tabuľke, ktorú žalobca predložil. Suma 2.047,79 hodín bola vypočítaná ako súčet celkovej sumy 1. stĺpca 2013 + celkovej sumy 1. Stĺpca 2014 + celkovej sumy 1. stĺpca 2015 + celkovej sumy 1. stĺpca 2016, ktoré prestavujú počet hodín služobnej pohotovosti žalobcu za jednotlivé roky resp. mesiace, ktoré mu neboli započítané do fondu pracovného času (č. l. 53 spisu). Žalobca tak odpracoval spolu za obdobie od 08/2013 do 07/2016 2.047,79 hodín služobnej pohotovosti, ktoré sa mu nezapočítali do fondu pracovného času, čím týždenne dochádzalo k prekračovaniu 48 hodinového pracovného času v rozpore s právom Únie, za ktoré mu bola vyplácané odmena 15 % zo sumy (uvedená v 2. stĺpci 2013, v 2. stĺpci 2014, v 2. stĺpci 2015 a 2. stĺpci 2016 tabuľky), ktorou je príslušná časť jeho služobného platu v zmysle § 122 ods. l zákona o HaZZ. Ďalej žalobca poukázal na ust. § 122 ods. 2 písm. a) zákona o HaZZ, podľa ktorého ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. 2 nariadená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 50 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak ide o pohotovosť vykonávanú v mieste vykonávania jeho štátnej služby, a 100 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja. Rešpektujúc zásadu primeranosti žalobca žiada, aby mu bola peňažná náhrada škody doplatená až do výšky podľa § 122 ods. 2 písm. a) zákona o HaZZ formou doplatku vo výške 35 % , ktorý bol vypočítaný ako rozdiel peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 písm. a) zákona o HaZZ a peňažnej náhrady uvedenej v§ 122 ods. l zákona o HaZZ (50 % - 15 % = 35 %). Doplatok vo výške 35 % za rok 2013, 2014, 2015 a 2016 vyjadrený v eurách je uvedený v štyroch samostatných stĺpcoch označených ako 35 % v tabuľke. Celková suma doplatku vo výške 35 % predstavuje spolu sumu 3.119,99 eur.
Opätovne žalobca zdôraznil, že si u žalovaného neuplatňuje žiaden mzdový nárok, ale náhradu škody spôsobenej mu porušením únióvého práva . Žalobca použil vyššie uvedený spôsob výpočtu ujmy len z toho dôvodu, že únióvé právo neobsahuje ustanovenia o konkrétnom spôsobe jej výpočtu , ale len

úpravu, v zmysle ktorej nemôžu byť podmienky náhrady škody (ktorá má základ priamo v práve Únie) stanovené vo vnútroštátnych právnych úpravách menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity).

8. V ďalšom podaní doručenom súdu 21.2.2018 žalobca uvádza, že predmetom tohto konania je žaloba žalobcu zo dňa 07.11.2016 o zaplatenie 3.119,99 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody za porušenie práva EÚ - Slovenskou republikou z dôvodu nesprávneho prebratia Smernice EÚ 2003/88/ ES do slovenského právneho poriadku. Podľa žalobcu konkrétne ide o to, že do zákona o hasičskom a záchrannom zbore (zákon č. 315/2001 Z.z.) sa nepremietli ustanovenia smernice 2003/88/ES (čl. 6 písm. b) o 48 hodinovej týždennej pracovnej dobe) pre hasičov , v dôsledku čoho došlo k porušeniu únioného práva žalobcu. Porušenie tohto práva zakladá pre žalobcu nárok na náhradu takto spôsobenej škody pred vnútroštátnym súdom členského štátu EÚ. Svoje tvrdenie opätovne oprel o judikatúru ESD a to predovšetkým o judikát W..Y. (Z.-XXX/XX), v ktorom ESD výslovne potvrdil právo na 48 hodinový pracovný aj pre príslušníkov hasičských zborov, za ktoré im v prípade jeho porušenia práva patrí právo na náhradu škody uplatniteľné pred súdnymi orgánmi členských štátov EÚ. Uviedol, že podľa ESD poškodení jednotlivci majú právo na náhradu, keď sú splnené tri podmienky, t.j. že cieľom porušenej právnej normy Únie je priznať jednotlivcom práva, porušenie je dostatočne závažné a medzi týmto porušením a škodou spôsobenou poškodeným jednotlivcom existuje priama príčinná súvislosť.
Žalobca ďalej uviedol, že analýza slovenského právneho poriadku potvrdzuje neexistenciu osobitnej právnej úpravy obsahujúcej náležitosti konania o náhradu škody spôsobenej porušením únioného práva jednotlivcom a ani pravidlá, použitím ktorých by sa dalo dospieť k stanoveniu výšky náhrady. V dôsledku toho a súčasne vychádzajúc z povahy škody, ktorá má nemajetkovú povahu (škoda vzniknutá v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal žalobca nárok v prípade rešpektovania jeho 48 hodinovej týždennej pracovnej doby) ako aj z podmienok jej uplatnenia v slovenskom právnom poriadku, preto možno analogicky použiť pravidlá týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy fyzickej osoby podľa § 11-13 Občianskeho zákonníka, nakoľko tieto ustanovenia upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie k náhrade škody žalobcu v dôsledku porušenia jeho únioného práva. V dôsledku toho (a berúc do úvahy citovanú judikatúru ESD) možno nárok na náhradu takto vzniknutej škody podľa únioného práva posúdiť ako nemajetkovú ujmu v zmysle slovenského práva, k náhrade ktorej dochádza v peniazoch. Zákonnú možnosť jej úhrady v peniazoch umožňuje ust. § 13 ods. 2 OZ, ktoré ustanovenie uvádza prípady, kedy je možné vzhľadom na intenzitu zásahu proti osobnosti fyzickej osoby priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len demonštratívne.

9. Taktiež žalovaný v podaní zo dňa 9.4.2018 doplnil svoje dovtedajšie vyjadrenia o ďalšie dôvody, pre ktoré považuje žalobu za neopodstatnenú. Podľa žalovaného žalobca sa domáha kvalitatívnej zmeny petitu. Uviedol, že doteraz uplatnený nárok subsumoval pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, avšak v poslednom písomnom podaní uvádza, že si uplatňuje nárok na náhradu škody titulom porušenia únioného práva. Rovnaký názor ku kvalitatívnej zmene žaloby bol vyslovený v rozsudku G. A. J. XX.X.XXXX A.J.. T. U. Z. XX/XXXX J. O. Č.. P. Z. J. A. G. A. Q. P.U. A.V. A. Č.. X/XXXX, R..: Za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon , ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnene, tak následne činí na základe iných skutkových okolností než tých, ktoré uviedol v žalobe. Taktiež žalovaný poukázal na dôvodovú správu k § 139 CSP, Uznesenie NS SR z 28.9.2010 sp.zn. XCdo XX/XXXX. V tomto prípade si žalobca v žalobe nárok na náhradu škody uplatnil titulom nesprávneho prebratia smernice Európskej únie Slovenskou republikou s poukazom na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V písomnom podaní zo dňa 21.2.2018 však žalobca uvádza, že daný nárok si uplatňuje porušením únioného práva, čiže ide o kvalitatívnu zmenu žaloby, o ktorej musí súd rozhodnúť postupom podľa § 142 alebo 143 CSP. Žalovaný má jednoznačne za to, že súd je viazaný žalobným návrhom a nemôže rozhodovať o inom nároku po kvantitatívnej ani kvalitatívnej stránke než, aký je uvedený v žalobe, resp. v jej doplnení za splnenia podmienky (ne) pripustenia jej zmeny. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie NS SR z 27.2.2012 sp. J.. XCdo XXX/XXXX. Súčasne žalovaný z opatrnosti vzniesol námietku premlčania nároku na náhradu škody, ktorý by žalobca mohol žiadať z iného skutkového základu, než aký uviedol v žalobe zo dňa 7.11.2016 (t.j. nárok na náhradu škody z dôvodu nesprávnej transpozície smernice Európskej únie Slovenskou republikou).
K uplatnenému nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. poukázal, že uznesením OS KE II. č.k. XXC/XX/XXXX zo dňa 2.11.2017 súd konanie zastavil, nakoľko nie je daná právomoc súdu vo veci konať a rozhodnúť z dôvodu, že žalobca nepodal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na

náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Tiež poukázal na konania na OS KE II. pod sp.zn. XXCpr/X/XXXX Q. XXCpr/X/XXXX, kde bolo v obdobných veciach právoplatne rozhodnuté, že súd tieto konania zastavuje. V konaniach na OS Bratislava I. pod sp.zn. XXC/XX/XXXX a XXC/XX/XXXX bol žalobca vyzvaný na podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.
K právnemu posúdeniu veci - mzdový nárok uviedol že žalobca uplatňovaný nárok odvodzuje od mzdových nárokov. Na jednej strane žalobca popisuje výpočet uplatňovaného nároku , cit: „doplatok vo výške 35 % ktorý bol vypočítaný ako rozdiel peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 písm. a) zákona o HaZZ a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. l zákona o HaZZ“, a na druhej strane v rozpore s elementárnou logickou, tvrdí opak a popiera, že by sa jednalo o mzdový nárok. V tejto súvislosti (teda že si žalobca uplatňuje mzdový nárok) poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. XXNcC/XX/XXXX-XX zo dňa 28.6.2017 a má za to, že sa jedná o pracovnoprávny nárok. Vzhľadom na skutočnosť, že v danej veci sa jedná o pracovnoprávny nárok žalobcu voči žalovanému, vznáša námietku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v danej veci. Žalovaný súčasne namieta a rozporuje v plnej výške žalobcom uplatňovanej náhrady škody. Žalovaný
nesúhlasí so spôsobom výpočtu náhrady škody -doplatku vo výške 35 %, ktorý považuje za svojvoľný. Ďalej žalovaný namieta výsluch navrhnutého svedka p. C. Y., vznáša námietku zaujatosti predmetného svedka, nakoľko sám svedok vystupuje v totožnej veci ako žalobca, kde si uplatňuje žalobou zo dňa 29.4.2016 nárok voči žalovanému, a to rovnakým titulom, ako v tomto konaní žalobca. Z dôvodu hospodárnosti konania žiada návrh na výsluch svedka zamietnuť.

10. Uznesením sp.zn. XXCpr/X/XXXX-XXX zo dňa 2.5.2018 Okresný súd Košice II. prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. XCo/XX/XXXX. O. K. X O. F. A. J., Ž. G. Okresnom A. C. T.. A. O. A..J.. XXC/XX/XXXX vedie obdobný spor, pričom obe konania majú rovnaký právny základ, len iné sporové strany, avšak žalovaný je v oboch konaniach rovnaký. Výsledok vo veci na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. XCo/XX/XXXX má zásadný vplyv na rozhodnutie v tomto konaní, nakoľko ide o obdobný spor s rovnakým predmetom konania.

11. Následne Okresný súd Košice II. uznesením sp.zn.15Cpr/5/2016-152 zo dňa 1.8.2019 rozhodol o pokračovaní v konaní.

12. V zmysle Dodatku č. 21 k Rozvrhu práce zo dňa 27.11.2019 bol dňa 6.12.2019 z dôvodu odchodu zákonnej sudkyne do dôchodku spis pridelený do senátu sudkyni Okresného súdu Košice II. JUDr. Beáte Oreničovej.

13. Dňa 9.6.2020 doručil súdu žalobca vyjadrenie vo veci samej, ktoré podanie je takmer v celom rozsahu zhodné s Doplňujúcim podaním žalobcu k náhrade škody za porušenie únioného práva zo dňa 21.2.2018.

14. Na pojednávaní dňa 8.7.2020 právny zástupcu žalobcu zotrval na podanej žalobe (t.j. že uplatňuje nárok na náhradu škody z dôvodu porušenia práva únie, t.j. práva na 48 hodinový pracovný čas, ktorý mu garantuje čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES a neuplatňuje nárok na základe zákona č. 514/2003 Z.z., neuplatňuje ani nežiada mzdový nárok od zamestnávateľa). Čo sa týka výšky uplatňovaného nároku, právnej kvalifikácie ako nemajetkovej ujmy, v konkrétnostiach uviedli v písomnej forme. Preto právny zástupca žalobcu nežiada výsluch žalobcu, ani nemá iné návrhy na vykonanie dokazovania.

15. Taktiež poverená zástupkyňa žalovaného zotrvala na písomných vyjadreniach žalovaného a uviedla, že v rámci svojich vyjadrení namietali nedostatok právomoci súdu v tejto veci, tiež poukázali na skutočnosť, že žalobca škodu kvalifikoval ako škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a v tomto rozsahu namietali nesplnenie základných procesných a hmotnoprávnych podmienok nároku na náhradu škody podľa 514/2003 Z.z. Namietali, že predmetná smernica sa na žalobcu nevzťahuje, namietali nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného, ktorý mal smerovať proti zamestnávateľovi žalobcu, ktorým však nie je Slovenská republika. Žalovaný ďalej poukázal na rozdiel medzi škodou a nemajetkovou ujmou podľa § 11 až 13 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých musí dôjsť k vážnemu zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, k zníženiu fyzickej dôstojnosti do značnej miery alebo k zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti, čo v prípade žalobcu nebolo preukázané. Žalobca sa ani nedomáha, aby sa upustilo od neoprávneného zásahu, ale požaduje len sekundárnu náhradu v podobe finančného plnenia. Čo sa týka žalobcu, či došlo k porušeniu jeho práva na 48 hodinový týždenný pracovný čas, je potrebné zo

strany žalobcu preukázať, či žalobca skutočne pracoval nad takýto limit za rozhodné obdobie. Žalobca totiž v žalobe nezohľadnil reálne odpracované hodiny vzhľadom na pohotovosť, nadčasy, dovolenku a práceneschopnosť, počas ktorých žalobca reálne nebol k dispozícii zamestnávateľovi, teda podľa žalovaného v týchto prípadoch ani nemožno hovoriť o vzniku škody. Tento čas sa žalobcovi započítaval do odpracovaného
času, ktorý mu bol zaplatený. Nie všetky hodiny odpracovanej pohotovosti sú totiž hodinami nad maximálny limit pracovného času, tak isto je potrebné zohľadniť nerovnomerné rozvrhnutie pracovného času u hasičov, v referenčnom období 6 mesiacov. Žalobca v žalobe vychádzal len z priemerný hodnôt odpracovaného týždenného pracovného času, ako aj času odpracovanej pohotovosti , avšak z uvedeného vôbec nevyplýva, či za konkrétne obdobie dochádzalo skutočne k prekročeniu maximálneho limitu týždenného pracovného času pri referenčnom období 6 mesiacov. Podľa žalovaného je dôkazné bremeno v tomto prípade na žalobcovi a tento právny názor ohľadom počítania pracovného času vychádza z rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa 8C/25/2017 zo dňa 23.12.2019. Tým len poukazujú, že Okresný súd Stará Ľubovňa iným spôsobom vypočítal nemajetkovú ujmu.

16. Vzhľadom na vyjadrenie žalovaného na pojednávaní dňa 8.7.2020, na otázku súdu, aby žalovaný predložil súdu svoj prepočet, v akom rozsahu podľa žalovaného skutočne došlo k prekročeniu maximálneho limitu týždenného pracovného času pri referenčnom období 6 mesiacov, žalovaný uviedol, že takýto prepočet nemá, len chcel poukázať, že Okresný súd Stará Ľubovňa iným spôsobom vypočítal nemajetkovú ujmu.
Taktiež na pojednávaní dňa 8.7.2020 na otázku súdu, či je sporný žalobcom predložený rozsah - počet odpracovaných hodín služobnej pohotovosti nad limit 2.047,79 hodín (nezapočítaný do pracovného času), poverený zástupca žalovaného uviedol, že čo sa týka pracovného času, tento nie je sporný, keďže bol predložený podľa systému SAP.
Na otázku súdu na pojednávaní, aby žalovaná súdu upresnila, či vznáša námietku premlčania z dôvodu nároku na náhradu škody, ktorú by žalobca mohol žiadať z iného skutkového základu , než uviedol v žalobe alebo či žiada aj z iného dôvodu, poverený zástupca žalovaného uviedol, že žalovaný vznáša námietku premlčania len z dôvodu nároku na náhradu škody , ktorú by žalobca mohol žiadať z iného skutkového základy, než aký uviedol v žalobe.

17. Pôvodne na návrh strany sporu - žalobcu, mal súd pristúpiť i k výsluchu svedka p. C. Y., C. B. O. I. Q. J. J. SR a vykonáva štátnu službu Z. C. na O. Č.. X od roku 1989, momentálne na pozícii veliteľa čaty. Poverený zástupca žalovaného namietal zaujatosť uvedeného svedka z dôvodu, že menovaný je stranou sporu v obdobnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I. Podľa žalobcu svedok mal vypovedať ku skutočnostiam ohľadom porušovania smernice o pracovnom čase, ku priebehu jednotlivých zmien.
Na pojednávaná dňa 8.7.2020 žalobca netrval na výsluchu uvedeného svedka a k výsluchu navrhnutého svedka nedošlo. Ani súd v okolnostiach prejednávanej veci nepovažoval výsluch uvedeného svedka za nutný, nakoľko tento bol vypočutý zákonnou sudkyňou v skutkovo a právne v obdobnej veci , kde na strane žalobcu vystupoval príslušník I.A.C. Q. J. J. Q. G. A. Ž. A. P. Z. M. C. C. M. Z. A. P.. J. Z. A. C. Y. Z. C. Z. G. Okresnom A. C. T. A..J.. XXCpr/X/XXXX vyplynulo, že nie je účastníkom obdobného sporu, svoju žalobu vzal späť z dôvodu, že v tomto konaní bude vystupovať ako svedok a ako svedok by nemal byť účastníkom obdobného sporu.
Svedok v konaní sp.zn. XXCpr/X/XXXX k veci uviedol, že služba v hasičskom a záchrannom zbore je rozvrhnutá na rovnomernú a nerovnomernú službu. Nerovnomerná služba znamená, že sú príslušníci, ktorí sa zúčastňujú výjazdov a tí chodia do služby ráno o 7.00 hodine a končia na druhý deň ráno o siedmej. Čiže tento celkový čas strávený na pracovisku je 24 hodín. Služba je rozdelená na časť aktívnu a časť neaktívnu podľa zákona o hasičskom a záchrannom zbore, ktorý je momentálne rozdelený na 17 hodín výkonu služby a zvyšok do 24 hodín je pohotovosť na pracovisku. Táto pohotovosť sa neráta ani do priemerného platu, ani do odpracovaného času , je to len pohotovosť na pracovisku. Za túto pohotovosť na pracovisku je podľa zákona o hasičskom a záchrannom zbore príslušník odmenený pomernou časťou platu, ktorý je vo výške 15 % a je to dané zákonom o hasičskom a záchrannom zbore. Táto výška 15 % hrubej mzdy prvého platového stupňa nezodpovedá ani Zákonníku práce, ktorý hovorí o tom, že zamestnanec alebo príslušník, ktorý je na pracovisku, môže byť odmenený pomernou časťou platu, ale tá nesmie byť nižšia ako minimálna mzda. A keďže sme členským štátom EÚ, pre nás by mala platiť táto smernica č. 88, keďže všetci zamestnanci na Slovensku, to je jedno, či sa týka civilnej alebo štátnej sféry, či sa to týka ozbrojených síl či polície, všetci sú na pracovisku a ten čas a

im ráta do fondu pracovného času. Čiže príslušník v pravidelnom intervale každý tretí deň odslúži 24 hodín, mesačne minimálne 240 hodín je na pracovisku. Z týchto hodín sa mu do fondu pracovného času ráta len pomerná časť, to znamená presne podľa pracovného kalendára, ktorý je urobený pre všetkých príslušníkov a v rozsahu 40 hodín týždenne. Čiže v konečnom dôsledku príslušník síce fyzicky odpracuje 240 hodín mesačne, ale ráta sa mu len 160 - 168 - 172 hodín podľa pracovného kalendára , ktorý je naplánovaný. Čiže ide o to, aby príslušníci neboli v práci 240 hodín, ktorí tam musia byť podľa zákona, lebo služba je rozdelená na aktívnu a neaktívnu časť , aby tam tie hodiny nemuseli stráviť. Aby tie hodiny mohli stráviť s rodinou a s kýmkoľvek, keďže sa im to neráta do fondu pracovného času. Takýto stav trvá od platnosti zákona č. 315/2001 Z.z. Príslušník hasičského zboru dostáva za túto neaktívnu časť odmenu vo výške 15 % platového stupňa , ktorá je v hrubom rozmedzí od 18 centov do 1,20 eur na hodinu, podľa stupňa, ako je hasič zaradený. Počas tejto neaktívnej doby môže príslušník vykonávať iné činnosti, ako sú obvykle v tomto zamestnaní, nie sú dané rozpisom - harmonogramom. Čiže môže oddychovať na pracovisku, môže čítať knihy, venovať sa iným činnostiam, ale stále musí byť pripravený na výjazd, ktorý je do 1 minúty. Do 1 minúty musí hasič v zásahovom odeve opustiť priestory útvaru, teda pokiaľ aj spí, musí byť vystrojený. Vzhľadom na počet výjazdov, čo je asi 2.000 za rok, je prerušenie pohotovosti časté. Nemožno sa preto baviť o tom, že príslušník spí a dostáva 0,80 eur na hodinu počas pohotovosti. Hasičovi môže nariadiť zamestnávateľ byť na pracovisku počas pohotovosti 800 hodín ročne. Za tých 800 hodín zaplatí zamestnávateľ hasičovi asi 80 centov na hodinu.

18. Pri posudzovaní právnej stránky v okolnostiach prípadu súd vychádzal zo súdnej praxe, ako aj z názorov (úvah) prezentovaných Ústavom medzinárodných vzťahov a aproximácie práva (Právnická fakulta UK Bratislava) a z nižšie uvedených ustanovení zákonov, smerníc a rozsudkov ESD :
19. Zodpovednosť členských štátov a ich orgánov pri aplikácii komunitárneho práva vychádza z prednosti komunitárneho práva, bez ktorej by táto zodpovednosť nebola vynútiteľná. Práve na základe prednosti komunitárneho práva si v prípade jeho chybnej aplikácie alebo opomenutia aplikácie zo strany orgánu členského štátu sa môžu poškodené fyzické alebo právnické osoby domáhať náhrady spôsobenej škody.
Prednosť komunitárneho práva, jeho priamy účinok, ako aj celý inštitút zodpovednosti členského štátu a uplatňovania si náhrady škody poškodenými subjektami nie sú upravené v zakladajúcich zmluvách, ani v aktoch inštitúcií Európskej únie a vyplývajú výlučne z judikatúry Súdneho dvora Európskych spoločenstiev. Táto judikatúra vychádza predovšetkým zo zásady pacta sunt servanda a zo zásady komunitárnej lojality, ktoré sú zakotvené v článku 10 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len Zmluva o založení ES“) a na základe ktorých sú členské štáty povinné prijať všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie plnenia záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy alebo z činnosti inštitúcií spoločenstva a zdržať sa „akýchkoľvek opatrení, ktoré by mohli ohroziť dosiahnutie cieľov zmluvy“ alebo ktoré by mohli ohroziť reálny účinok komunitárneho práva.
Povinnosť aplikácie komunitárneho práva Súdny dvor vysvetlil po prvýkrát v prípade A. (XXX/XX, X.X.XXXX, J., A., XXX), Z. C. riešil dôsledky priamej aplikovateľnosti ustanovení komunitárneho práva prípade, ak bola s nimi v rozpore vnútroštátna norma.
Priama aplikovateľnosť komunitárneho práva v tomto prípade podľa Súdneho dvora znamená, že „normy komunitárneho práva musia disponovať úplným účinkom, a to rovnakým spôsobom vo všetkých členských štátoch počnúc od ich vstupu do platnosti a počas celého obdobia ich platnosti“ , akoby boli súčasťou právneho poriadku uplatniteľného na území jednotlivých
členských štátov“ (bod 14 rozsudku A.), pričom majú vyššiu právnu silu ako normy vnútroštátne. To znamená, že vnútroštátna norma odporujúca komunitárnej norme nemôže byť právoplatne aplikovaná. Súdny dvor ďalej zdôraznil, že každý vnútroštátny súd je, ako orgán členského štátu, „v medziach svojich právomocí povinný aplikovať komunitárne právo ako celok a chrániť práva, ktoré priznáva toto právo jednotlivcom tak, že nesmie aplikovať žiadne skoršie alebo neskoršie ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré sú v rozpore s komunitárnym právom“ (body 16 a 21 rozsudku A.).
Zodpovednosť členských štátov v prípade porušenia komunitárneho práva je objektívna a absolútna. Členský štát sa jej teda nemôže za žiadnych okolností zbaviť, ani sa z nej nemôže exkulpovať, a to bez ohľadu na to, ktorý orgán konajúci v mene členského štátu škodu spôsobil.

20. V slovenskom právnom poriadku vyplýva slovenským súdom povinnosť dodržiavať komunitárne právo z článku 144 ods. l Ústavy Slovenskej republiky, na základe ktorého sú sudcovia pri rozhodovaní viazaní aj medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2, t.j. Zmluvou o európskej únii, Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva, aj ostatnými prameňmi primárneho práva Európskej únie. Okrem toho § 2 ods. l zákona č. 416/2004 Z.z. o Úradnom vestníku Európskej únie ustanovuje nevyvrátiteľnú

právnu domnienku znalosti právne záväzných aktov, ktoré boli v tomto úradnom vestníku uverejnené.. Na predchádzajúce ustanovenia nakoniec nadväzoval aj § 121 O.s.p., ktorý zbavoval povinnosti dokazovať právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie a v súčasnosti je to Civilný sporový poriadok vo svojom ust. § 186 ods. l .

21. Podľa čl. 7 druhá a tretia veta Ústavy Slovenskej republiky, právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 5.

22. Podľa čl. 144 ods. l Ústavy Slovenskej republiky, sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

23. Minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času ustanovuje Smernica Európskeho parlamentu a rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času.

24. V čl. 1 bod 2 Smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2003/88/ES táto smernica rieši:
a) minimálne doby denného odpočinku, týždenného odpočinku a ročnej dovolenky, prestávky v práci a na maximálny týždenný pracovný čas a
b) určité aspekty nočnej práce, práce na zmeny a rozvrhnutie práce.

25. Podľa čl. 1 bod 3 Smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/88/EHS , smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné a súkromné, v zmysle čl. 2 smernice 89/391/EHS bez toho, aby boli dotknuté články 14, 17, 18 a 19 tejto smernice.

26. Podľa čl. 2 bod 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/88/EHS „pracovný čas“ je akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi alebo praxou.

27. Podľa čl. 6 písm. b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/88/EHS členské štáty príjmu opatrenia na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov, priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmych dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.
28. Podľa čl. 16 písm. b) Smernice Európskeho parlamenty a Rady č. 2003/88/EHS , členské štáty môžu ustanoviť pre uplatňovanie článku 6 (maximálny týždenný pracovný čas) referenčné obdobie nepresahujúce štyri mesiace.

29. Štátnu službu a právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a so skončením štátnej služby príslušníkov Hasičského a záchranného zboru a príslušníkov Horskej záchrannej služby, upravuje zákon č. 315/2001 Z:z. o hasičskom a záchrannom zbore v platnom znení (ďalej len zákon č. 315/2001 Z.z.).

30. Podľa ust. § 85 ods. l, 2 zákona č. 315/2001 Z.z., služobný čas príslušníka je časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu.
Služobný čas príslušník je 40 hodín týždenne. Skrátenie týždenného služobného času príslušníka možno dohodnúť v kolektívnej zmluve vyššieho stupňa.

31. Podľa ust. § 86 ods. 1, 2 zákona č. 315/2001 Z.z., služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov.
Pri nerovnomernom rozvrhnutí nesmie byť dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby aj na ňu bezprostredne nadväzujúcej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni.

32. Podľa ust. § 91 ods. 1, 3 zákona č. 315/2001 Z.z., štátnou službou nadčas je štátna služba vykonávaná nad rámec určeného služobného času.
V kalendárnom roku možno príslušníkovi prikázať štátnu službu nadčas v rozsahu najviac 300 hodín.

33. Podľa ust. § 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z.z., služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času.

34. Podľa ust. § 97 ods. l písm. h) zákona č. 315/2001 Z.z., ako vykonávanie štátnej služby sa posudzuje čas náhradného voľna za štátnu službu nadčas a náhradného voľna za štátnu službu vo sviatok.

35. Podľa ust. § 103 ods. 5 zákona č. 315/2001 Z.z., príslušníkovi v rozsahu a za podmienok ustanovených týmto zákonom , okrem služobného príjmu patrí peňažná náhrada za služobnú pohotovosť v štátnej službe a za pohotovosť pri zabezpečovaní opatrení pre obdobie brannej pohotovosti štátu.

36. Podľa ust. § 122 ods. l , 2 zákona č. 315/2001 Z.z., ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. l určená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu , a 30 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja.
Ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. 2 nariadená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada
a) 50 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak ide o pohotovosť vykonávanú v mieste vykonávania jeho štátnej služby, a 100 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja,
b) 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak ide o pohotovosť vykonávanú v mieste jeho pobytu alebo na inom dohodnutom mieste, a 25 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja,
c) 5 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného patu, ak ide o pohotovosť vykonávanú s možnosťou použitia mobilných prostriedkov spojenia, a 10 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja.

37. Na otázku, či do rozsahu pracovného času možno zaradiť aj stav pracovnej pohotovosti pracovníkov (lekárov, hasičov) , v prípade hasičov túto otázku riešil Súdny dvor EU (ďalej len ESD) vo svojom rozsudku N. R.-XXX/XX J. XX.XX.XXXX W..Y. tým, že potvrdil, že pracovná pohotovosť tvoriaca súčasť ich týždenného pracovného času v spojení s ďalším „riadnym“ pracovným časom nesmie prekročiť maximálny týždenný pracovný čas. Vo veci C-XXX/XX W..Y. týkajúcej sa pracovnej doby a právneho režimu pohotovosti u nemeckých hasičov ESD ďalej uviedol, že: „pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu „pracovný čas“ v zmysle Smernice 2003/88/ES“. V dôsledku toho právo Únie bráni vnútroštátnej právnej úprave stanovujúcej priemerný pracovný čas, ktorý vzhľadom na to, že zahŕňa obdobia pracovnej pohotovosti a pohotovostnej služby prekračuje týždennú hranicu upravenú v čl. 6 písm. b) uvedenej smernice (bod 25 Rozsudku N. R.-XXX/XX J. XX.XX.XXXX).

38. Vo veci C-XXX/XX B..Z. týkajúcej sa pracovnej pohotovosti lekárov na pracovisku Súdny dvor rovnako uviedol, že .. pracovná pohotovosť, ktorú pracovník vykonáva v režime fyzickej prítomnosti v zariadení zamestnávateľa sa musí považovať ako celok za „pracovný čas“ v zmysle smernice 93/104/ES nezávisle od toho akú prácu dotknutá osoba skutočne vykonávala v priebehu pracovnej pohotovosti“(bod XX P. N. Z. Z. XXX/XX J. XX.X.XXXX).

39. Nakoniec vo veci týkajúcej sa právneho posúdenia režimu pohotovosti lekárskych záchranárov (R.-XXX/XX, O.) N. uviedol , že „....časy pracovnej pohotovosti na pracovisku treba v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času“ (bod 95 P. N. R.-XXX/XX J. X.XX.XXXX). Z. V. E. O. B. J., Ž. O. N. B. P.cim faktorom pre posúdenie či sú naplnené charakteristické znaky pojmu pracovný čas v pohotovostnej službe, ktorú pracovník skutočne vykonáva na svojom pracovisku skutočnosť, že je povinný byť fyzicky prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a by mu k dispozícii, aby v prípade potreby mohol okamžite poskytnúť primerané služby. Preto je tieto povinnosti potrebné považovať za výkon pracovnej činnosti pracovníka (P. N. R.-XX/XX, V.. K. XX, XX).

40. Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia , svojho mena a prejavov osobnej povahy.

41. Podľa ust. § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.
Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo je vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

42. Podľa ust. § 100 ods. l, 2 a § 101 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie sa prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.
PremÍčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105.
Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

43. Na základe zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení, s prihliadnutím na citované Smernice EÚ a rozsudky ESD, súd predmetnú vec uzavrel nasledovne:
ESD v rozsudku vo veci C-429/09 G.Fus v bode 33 konštatuje, že článok 6 písm. b) Smernice 2003/88 predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48 hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, v súvislosti s ktorou je výslovne stanovené, že zahŕňa nadčasy, a od ktorej sa v prípade neprebratia článku 22 ods. 1 tejto smernice do vnútroštátneho práva nemožno v žiadnom prípade odchýliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov , o ktorú ide vo veci samej, hoci by k tomu došlo len prostredníctvom súhlasu dotknutého pracovníka (pozri v tomto zmysle rozsudky J. X. U. XXXX, O. Q. T.. R.-XXX/XX Q. XXX/XX, A.. T.-XXXX, K. XX Q., Q. Q. Y., F. R., K. XX Q. XX Q. XX) .
Ďalej v bode 35 Rozsudku N. R.-XXX/XX konštatuje, že už Súdny dvor rozhodol, že členské štáty nemôžu jednostranne určiť rozsah pôsobnosti článku 6 písm. b) smernice 2003/88 tak, že uplatnenie tohto nároku pracovníkov na to, aby priemerný týždenný pracovný čas nepresahoval túto maximálnu hranicu, budú viazať na nejakú podmienku alebo ho určitým spôsobom obmedzia (pozri rozsudky O. Q. T.., už citovaný bod 99,, ako aj Fus , už citovaný bod 52).
Okrem toho Súdny dvor tiež rozhodol, že článok 6 písm. b) smernice 2003/88 má priamy účinok, keďže priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi (P.A. O. T.., F. R., K. XXX Q. XXX, Q. Q. Y., K. XX Q. XX).
V bode 38 P. N. R.-XXX/XX A. V. C., Ž. J. E. O. M. O., Q. B. W..Y., C.o v zásahovej službe zamestnáva A. I., právo sa priamo dovolávať ustanovení článku 6 písm. b) smernice 2003/88 voči takému verejnoprávnemu zamestnávateľovi na účely dodržania práva na priemerný pracovný čas neprekračujúci 48 hodín, ktoré vyplýva z tohto ustanovenia (P. Y., K. XX).
44. V okolnostiach prípadu nie je medzi stranami sporné, že žalobca je príslušníkom I. a záchranného zboru SR, vykonáva stálu štátu službu v C. G. O. X Z. C.. Ž. A. G. P. A. E. A.pôsobom, že na 16 resp. 16,5 hodinovú riadnu službu v služobný deň nadväzuje určená 8 resp. 7,5 hodinová služobná pohotovosť na pracovisku. Služobné pohotovosti sú určované na čas nočných hodín. V prípade, že je počas služobnej pohotovosti vyhlásený poplach a hasiči sú vyslaní na zásah, mení sa služobná pohotovosť za prácu nadčas. Hasiči teda strávia na pracovisku počas jednej zmeny minimálne 24 hodín. Keďže sa striedajú tri hasičské zmeny - prvá, druhá a tretia zmena, každý tretí deň odslúžia hasiči v jednotlivých hasičských zmenách 24 hodín a následne majú dva dni voľna. Mesačne odslúži každá hasičská zmena 10 pracovných zmien, pričom každý tretí mesiac je to až 11 zmien. V službe teda strávia hasiči bežne 240 až 264 hodín mesačne. Do uvedenej kalkulácie nie sú zahrnuté hodiny nadčasov. V priemere každý hasič odslúži 10,4 zmeny mesačne.
Žalobca sa podrobne vyjadril k výške hodín odpracovaných nad povolený limit práva EÚ a k spôsobu výpočtu, ako aj k spôsobu výpočtu celkovej náhrady škody v podaní doručenom súdu dňa 21.2.2018. V priemere každý hasič odslúži 10 zmien mesačne a raz za tri mesiace je to 11 zmien. Každý pracovná zmena je 24 hodinová (17 hodín predstavuje výkon služby a 7 hodín služobná pohotovosť), čo pri výpočte 7 hodín pracovnej pohotovosti x 10 zmien za mesiac mesačne činí 70 hodín pracovnej pohotovosti a ročne 840 hodín (12 x 70). Za obdobie 3 rokov (za 08/2013 - 07/2016), služobná

pohotovosť v priemere predstavuje 2.520 hodín (840 x 3). Taktiež počet odpracovaných hodín, čo sa týka rozsahu služobného času a rozsahu služobnej pohotovosti, nie je medzi stranami sporný.

45. Konkrétne v okolnostiach prípadu podľa podkladov predložených žalobcom (ktoré žalovaný neodporoval), žalobca odpracoval v roku 2013 (za obdobie 08-12/2013) 301,85 hodín služobnej pohotovosti nezapočítaných do fondu pracovného času (uvedené v I. stĺpci 2013). V roku 2014 žalobca odpracoval 657,29 hodín nezapočítaných do fondu pracovného času (uvedené v 1. Stĺpci 2014). V roku 2015 žalobca odpracoval 672,64 eur nezapočítaných do fondu pracovného času (uvedené v I. stĺpci 2015). V roku 2016 (od 01 - 07/2016) žalobca odpracoval 416,01 hodín nezapočítaných do fondu pracovného času (uvedené v I. stĺpci 2016). Spolu počet hodín služobnej pohotovosti nezapočítaných do fondu pracovného času predstavuje 2.047,79 hodín.
Vychádzajúc z vyššie uvedeného žalobca odpracoval 2.047,79 hodín nad týždenný limit dovolený právom Únie vykonávaní služobnej pohotovosti na pracovisku, ktorú skutočnosť žalovaný nepoprel a teda medzi stranami sporu nebola sporná. S poukazom na ust. § 122 ods. I zákona 315/2001 Z. z. (podľa ktorého ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. I určená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, a 30 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja), bola žalobcovi vyplácaná odmena 15 % zo sumy (uvedená v 2. stĺpci 2013, v 2. stĺpci 2014, v 2. stĺpci 2015 a v 2. stĺpci 2016),
ktorou je príslušná časť jeho služobného platu v zmysle § 122 ods. I zákona č. 315/2001 Z.z. Za rok 2013 bola peňažná náhrada v zmysle § 122 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z.z. vyplatená v sume 173,23 eur, za rok 2014 v sume 402,77 eur, za rok 2015 v sume 453,93 eur a za rok 2016 v sume 246,55 eur. Skutočnosť, že žalobcovi bola za obdobie 08/2013 - 07/2016 vyplatená peňažná náhrada 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu v zmysle § 122 ods. I zákona č. 315/2001 Z.z., nie je medzi stranami sporná.
Žalobca v okolnostiach prípadu požaduje peňažnú náhradu škody doplatenú až do výšky podľa § 122 ods. 2 písm. a) zákona č. 315/2001 Z.z. formou doplatku vo výške 35 % , ktorý bol vypočítaný ako rozdiel peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. I písm. a) zákona 315/2001 Z.z. a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. I zákona č. 315/2001 Z.z. (50 % - 15 % =35 %). Doplatok vo výške 35 % za rok 2013, 2014, 2015, 2016 vyjadrený v eurách je uvedený v štyroch samostatných stĺpcoch označených ako 35 %. Vychádzajúc z uvedeného peňažná náhrada škody za rok 2013 predstavuje 404,20 eur, za rok 2014 v sume 939,80 eur, za rok 2015 v sume 1.059,17 eur a za rok 2016 v sume 665,72 eur. Celkovo peňažná náhrada za roky 2013-2016 predstavuje sumu 3.119,99 eur, čo je vlastne žalobcom uplatnený nárok. Ani táto skutočnosť (čo sa týka výpočtu) nebola žalovanou stranou namietaná.
Presný rozpis hodín služobnej pohotovosti za obdobie 08/2013 až 07/2016, peňažná náhrada vyplatená žalobcovi za každú hodinu služobnej pohotovosti za príslušný mesiac vo výške 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť žalobcovho služobného platu, ako aj peňažná náhrada požadovaná žalobcom za každú hodinu služobnej pohotovosti za príslušný mesiac vo výške 35 % zo sumy, ktorou je príslušná časť žalobcovho služobného platu, sa nachádzajú v spise na čl. 53 a komentár k rozpisu na čl. 54. Spolu požadovaná peňažná náhrada za obdobie od 08/2013 do 07/2016 v zmysle výpočtu predloženého žalobcom, s ktorým sa súd stotožňuje, predstavuje 3.119,99 eur.

46. Medzi stranami sporu zostalo sporné, či u žalobcu vôbec došlo k porušeniu práva únie Slovenskou republikou v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice EÚ 2003/88/ES do slovenského právneho poriadku , konkrétne či do zákona č. 315/2001 Z.z. o Hasičskom a záchrannom zbore sa premietli ustanovenia Smernice č. 2003/88/ES , čl. 6 písm. b) o 48 hodinovej týždennej pracovnej dobe pre hasičov.

47. Keďže mal súd v spore preukázané, že žalobca, ktorý je v stálej štátnej službe ako hasič v rámci zásahovej služby spadajúcej do verejného sektora, nepochybne odpracoval v rokoch 2013-2016 (t.j. od 08/2013-07/2016) priemerný týždenný pracovný čas presahujúci priemerný týždenný pracovný čas stanovený v článku 6 písm. b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, súd mal za to, že sa môže
dovolávať práva Únie na vyvodenie zodpovednosti orgánov dotknutého členského štátu s cieľom získať náhradu škody vzniknutej v dôsledku porušenia tohto ustanovenia. Z tohto pohľadu súd vyhodnotil podanie žaloby za dôvodné.

48. V okolnostiach prípadu súd ďalej skúmal a uzavrel, že sú splnené tri podmienky , za splnenia ktorých majú jednotlivci právo na náhradu, t.j. že cieľom porušenej právnej normy Únie je priznať

jednotlivcom práva, porušenie je dostatočne závažné a medzi týmto porušením a škodou spôsobenou poškodeným jednotlivcom existuje priama príčinná súvislosť.
Článok 6 písm. b) Smernice č.- 2003/88/ES predstavuje právnu normu Únie, ktorá jednotlivcom priznáva práva a teda, že prvá podmienka týkajúce sa existencie práva na náhradu škody vo veci samej je splnená.
Porušenie práva Únie je dostatočne závažné, pokiaľ je v zjavnom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora v danej oblasti. Z judikatúry Súdneho dvora jasne vyplýva, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe , počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu „pracovný čas“ v zmysle smernice 2003/88. Otázka súvisiaca s pojmom „pracovný čas“ v zmysle smernice 2003/88 neponecháva priestor na akékoľvek „rozumné pochybnosti“. Keďže žalobca v dotknutom období odpracoval nad stanovený limit v zmysle čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES, ide o zjavné porušenie judikatúry Súdneho dvora, musí sa preto považovať za dostatočne závažné porušenie práva Únie a preto je vo veci samej splnená aj druhá podmienka, ktorá je nevyhnutná na uznanie existencie nároku na náhradu škody.
Pokiaľ ide o tretiu podmienku, tu konajúci súd uzavrel , že existuje priama príčinná súvislosť medzi uvedeným porušením článku 6 písm. b) smernice 2003/88 a škodou, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal žalobca nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený týmto ustanovením dodržaný.
Vychádzajúc z uvedeného súd uzavrel, že v prejednávanej veci je žaloba podaná dôvodne.

49. Vychádzajúc z ust. § 85 zákona č. 315/2001 Z.z. (podľa ktorého služobným časom príslušníka je časový úsek v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu , pričom „Služobný čas príslušníka je 40 hodín týždenne), vychádzajúc z ust. § 92 citovaného zákona (podľa ktorého Služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v miestne vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času, pričom celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni), z citovaných ustanovení vyplýva , že služobná pohotovosť podľa Zákona o hasičskom zbore sa nepovažuje za súčasť týždenného služobného času jeho príslušníkov, keďže „bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby a začína až po skončení výkonu štátnej služby v služobnom čase“. Vzhľadom na uvedené sa súd stotožňuje s právnym názorom žalobcu, že služobná pohotovosť nie je výkonom štátnej služby , nakoľko odráža len stav pripravenosti pracovníka na eventuálne vykonanie štátnej služby v prípade, že k nej bude povolaný. Ustanovenie § 122 zákona č. 315/2001 Z.z. potom upresňuje, že ak počas doby trvania služobnej pohotovosti došlo k vykonaniu štátnej služby, „takéto vykonávanie štátnej služby je štátnou službou nadčas“ (ods. 2) a § 91 ods. l zákona tiež uvádza, že „štátnou službou nadčas je aj služba, ktorú príslušník vykonáva počas určenej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 2“. Existujúca právna kvalifikácia služobnej pohotovosti sa premieta aj odo spôsobu jej finančného odmeňovania, ktorý nemá povahu služobného platu. Ustanovenie § 103 zákona o hasičskom zbore výslovne uvádza, že zatiaľ čo služobný plat tvoria zložky služobného príjmu uvedené v jeho odseku 1 (vrátane tarifného platu a jeho príplatkov), za výkon služobnej pohotovosti patrí hasičovi peňažná náhrada v štátnej službe (ods. 5 § 103 zákona 315/2001 Z.z.). Podľa § 122 ods. l zákona č. 315/2001 Z.z., ak je príslušníkovi podľa ust. § 92 ods. l určená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu a 30 % sumy, ak ide o deň služobného pokoja. Z uvedeného možno logicky vyvodiť záver, že smernica 2003/88 ES nebola zrejme správne transformovaná.

50. Žalobca na viacerých miestach zdôraznil, že si v tomto spore neuplatňuje mzdový nárok, ale náhradu škody spôsobenej mu porušením únioového práva. Únioové právo neobsahuje ustanovenia o konkrétnom spôsobe výpočtu škody, ale len úpravu, v zmysle ktorej nemôžu byť podmienky náhrady škody (ktorá má základ priamo v práve Únie) stanovené vo vnútroštátnych právnych úpravách menej výhodné ako podmienky , týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). Žalobca ďalej uviedol, že ujma ktorá bola žalobcovi spôsobená, je ujma nemajetková a najbližšia je k náhrade škody žalobcu v dôsledku porušenia jeho práva. Preto žalobca vychádza z nemajetkovej ujmy fyzickej osoby podľa § 11-13 Občianskeho zákonníka.
S právnym názorom žalobcu, čo sa týka náhrady škody ako nemajetkovej ujmy (strata odpočinku) sa súd stotožňuje. Vychádzajúc z povahy škody, ktorá má nemajetkovú povahu (škoda vzniknutá

v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal žaloba nárok v prípade rešpektovania jeho 48 hodinovej týždennej pracovnej doby a ktorý čas mohol žalobca využiť iným spôsobom napr. v prítomnosti rodiny, štúdiom, športom atď), ako aj z podmienok jej uplatnenia v slovenskom právnom poriadku, podľa názoru súdu možno analogicky použiť pravidlá týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy fyzickej osoby podľa 11-13 Občianskeho zákonníka, nakoľko tieto ustanovenia upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie k náhrade škody žalobcu v dôsledku porušenia jeho únioového práva. Keďže spôsob výpočtu škody ako nemajetkovej ujmy (t.j. výška škody nebola žalovaným výslovne popretá, žalovaná len poukázala na iný možný spôsob výpočtu pred Okresným súdom Stará Ľubovňa), s poukazom na zistený skutkový stav a vyššie uvedené úvahy súdu a citované právne predpisy, súd zaviazal žalovaného k náhrade nemajetkovej ujmy tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

51. Keďže podľa žalovaného došlo ku kvalitatívnej zmeny žaloby a v podaní zo dňa 9.4.2018 (č.l. 106), žalovaný vzniesol z opatrnosti námietku premlčania nároku na náhradu škody, ktorý by žalobca mohol žiadať z iného skutkového základu, než aký uviedol v žalobe zo dňa 14.11.2016 (t.j. nárok na náhradu škody z dôvodu nesprávnej transpozície smernice Európskej únie Slovenskou republikou) . Preto bol súd povinný vysporiadať sa aj s takto vznesenou námietkou premlčania .

52. Podľa ustálenej judikatúry ESD v prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva patrí vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby určil príslušné súdy a upravil procesné podmienky súdnych konaní určených k zaisteniu ochrany práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Spoločenstva. Členský štát je povinný poskytnúť náhradu za dôsledky spôsobenej škody v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi upravujúcimi zodpovednosť za škodu , pričom podmienky náhrady škody, ako i premlčanie práva na náhradu škody stanovené vnútroštátnymi predpismi, musia byť v súlade s princípmi ekvivalencie (rovnocennosti) a efektivity.
Pokiaľ ide o princíp efektivity, ESD uznal zlúčiteľnosť stanovenia primeraných pevných premlčacích lehôt pre podanie žaloby vnútroštátnym právnym poriadkom s právom Spoločenstva odpovedajúcom obecnému princípu právnej istoty, ktorý chráni tak jednotlivca, ako aj príslušný orgán verejnej správy. Obvyklá trojročná vnútroštátna premlčacia lehota je v tomto ohľade považovaná ESD za primeranú.

53. Vznesenú námietku premlčania z dôvodu nároku na náhradu škody, ktorú by žalobca mohol žiadať z iného skutkového základu, než aký uviedol v žalobe , súd vyhodnotil ako nedôvodnú.
Je pravdou, že žalobca pôvodne v žalobe zo dňa 7.11.2016 uviedol, že si uplatňuje nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súčasne však nepochybne uviedol, že v okolnostiach prípadu došlo aj k naplneniu podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi porušením jeho únioového práva podľa čl. 6 písm. b) smernice č. XXXX/XXES, pričom je nesporné, že analýza podmienok tejto zodpovednosti tvorí podstatnú časť žaloby zo dňa 7.11.2016 a jeho následných podaní. V podaní doručenom súdu dňa 5.10.2017 žalobca na str. 2 podania druhý odsek jasne uvádza, že „ Predmetom konania na Okresnom súde Košice II. je žaloba žalobcu zo dňa 7.11.2016 o zaplatenie 3.119,99 eur titulom náhrady škody za porušenie jeho práva z únioového práva Slovenskou republikou , z dôvodu nesprávneho prebratia Smernice N. XXXX/XX/ES V. A. O. O. . J. Ž. Z., Ž. V. J.Á. U. I. Q. J. J. (zákon č. 315/2001 Z.z.) a v dôsledku nesprávneho prebratia smernice nepremietlo ustanovenie jej čl. 6 písm. b) o 48 hodinovej týždennej pracovnej dobe pre hasičov, čím došlo k porušeniu únioového práva žalobcu. Škodu, ktorú v dôsledku toho žalobca utrpel, si uplatňuje pred Okresným súdom Košice II.
V zmysle zásady iura novit curia je právna kvalifikácia uplatneného nároku vecou súdu, nie je zmenou žaloby. Opis rozhodných skutočností a zdôvodnenie nároku podané žalobcom v pôvodnej žalobe, týkajúce sa porušenia jeho únioového práva je to isté. Keďže predmetom žaloby je rovnaká výška náhrady škody (upresnená len tým, že ide o nemajetkovú ujmu) ako v pôvodnej žalobe, na základe opisu tých istých rozhodných skutočností a to isté zdôvodnenie nároku ako v pôvodnej žalobe, vychádzajúc z 3 ročnej premlčacej lehoty ako primeranej lehoty podľa ESD, vznesenú námietku premlčania z dôvodu nároku na náhradu škody, ktorú by žalobca mohol žiadať z iného skutkového základu, než aký uviedol v žalobe zo dňa 14.11.2016, súd vyhodnotil ako bezdôvodnú.

54. K námietke nedostatku právomoci rozhodovania súdu vznesenej žalovaným (keďže plnenie úloh príslušníkmi Hasičského a záchranného zboru má verejnoprávny charakter a o všetkých mzdových nárokoch žalobcu má právomoc konať jedine služobný úrad ako zamestnávateľ žalobcu, pričom súd skúma právomoc z úradnej povinnosti, s poukazom na rozhodnutie OS KE II. XXCpr/X/XXXX zo dňa 1.3.2016, ktorým súd konanie zastavil pre nedostatok právomoci), súd dodáva, že skutočne súdy v tých istých veciach hasičov, kde na jednej strane vystupuje ako žalobca hasič a na strane druhej

žalovaný, nepostupovali rovnako. S argumentáciou žalovaného (t.j. aby súd konanie zastavil z dôvodu nedostatku právomoci) sa súd nestotožnil, zastáva právny názor žalobcu, a z to dôvodu , že žalobca na viacerých miestach zdôraznil, že neuplatňuje si mzdový nárok. Žalobca nežaluje Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako svojho zamestnávateľa v pracovnoprávnej záležitosti (v zmysle zákona č. 315/2001 Z.z.), ale Slovenskú republiku - Ministerstvo vnútra SR ako garanta riadnej transpozície smernice Európskej únie do slovenského právneho poriadku. V prípade žalobcu nejde o spor mzdovej či pracovnoprávnej povahy medzi žalobcom a Ministerstvom vnútra SR ako jeho zamestnávateľom, ale o spor so Slovenskou republikou - zastúpenou Ministerstvom vnútra SER, o náhradu škody spôsobenej porušením únioného práva nesprávnou transpozíciou smernice do zákona o hasičskom a záchrannom zbore. Z týchto dôvodov súd nevyhovel námietke žalovaného ohľadom nedostatku právomoci, keďže spor o náhradu škody z dôvodu porušenia únioného práva, patrí do právomoci súdu.

55. K námietke miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Košice II. vznesenej žalovaným (nakoľko skutočnosťou, ktorá zakladá uplatnené právo je podľa žalobcu nesprávna transpozícia a aplikácia smernice, ktorá patrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra, je miestne príslušný okresný súd, v obvode ktorého má ústredný orgán štátnej správy zodpovedný za transpozíciou svoje sídlo), súd dodáva, že aj pri posudzovaní miestnej nepríslušnosti v tých istých veciach hasičov nepostupovali súdy jednotne. Vo väčšine prípadov Krajský súd v Bratislave rozhodol, že miestne príslušným súdom na prejednanie sporov pôvodne vedených na Okresnom súde Košice II., je Okresný súd Košice II (napr. uznesenie KS Bratislava sp.zn. XXNcC/XX/XXXX -XX J. V. XX.6.2017, že miestne príslušným súdom na prejednanie pôvodne vedeného na Okresnom súde Košice II. pod sp.zn. 20C/2070/2016, je Okresný súd Košice II., alebo Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. XNcC/XX/XXXX-XX J. V. XX.X.XXXX , Ž. G. O. Q. P. Z. Z. G. Okresnom A. K. T.. O. A..J.. XXCpr/X/XXXX B. M. O. OkresnÝ. A. C. T.. Q. F. Krajského A. Z. K. Č..C.. XXNcC/XX/XXXX-XXX J. V. XX.X.XXXX, Ž. M. O. A.
G. O. A. O. Z. G. Okresnom A. C. T.. O. A..J.. XXC/XXX/XXXX, B. Okresný A. C. T.. Q. F. Krajského A. Z. K. Č..C.. XXNcC/X/XXXX-XX J. V. X.X.XXXX, Ž. G.I. U. K. T.. Z. Z. Z. O. A..J.. XCpr/X/XXXX a postúpením veci z Okresného súdu Košice II. pod sp. zn. XXCpr/X/XXXX je dôvodný, vo veci je príslušným súdom konať Okresný súd Košice II. Uvedené rozhodnutia vychádzali zo zistení, že žalobcovi nejde
o implementáciu európskeho práva do právneho poriadku Slovenskej republiky všeobecne, ale len v jeho konkrétnom prípade. Ide teda o konkrétne použitie implementovaného európskeho práva na daný spor. Je zjavné, že ku konaniu, ktorým malo dôjsť k porušeniu tohto konkrétneho práva žalobcu (individua) došlo v Košiciach. Konkrétna skutočnosť, na ktorej žalobca zakladá svoj nárok, nastala v mieste výkonu služobnej činnosti žalobcu v - Košiciach. Preto Okresný súd Košice II. vychádzajúc z vyššie uvedených úvah a s poukazom na citované uznesenie Krajského súdu Bratislava uzavrel, že na konanie v danej veci je miestne príslušný Okresný súd Košice II.
V námietke miestnej nepríslušnosti súd dodáva, že žalobca si uplatňuje nárok na náhradu škody, ktorú mu spôsobila žalovaná v jeho prípade v dôsledku porušenia únioného práva prostredníctvom nedostatočnej transpozície smernice EU č. 2003/88/ES do slovenského právneho poriadku. Nedostatočná transpozícia smernice mala za následok nerešpektovanie únioného práva žalobcu Slovenskou republikou na 48 hodinový týždenný pracovný čas, v dôsledku čoho vznikla žalobcovi škoda. Únioné právo spája s touto skutočnosťou nárok na jej náhradu , ktorý je možné aplikovať pred súdom členského štátu EÚ. Skutočnosť, ktorá zakladá uplatnené právo, nastala v obvode Okresného súdu Košice II, škoda žalobcovi vznikla v mieste výkonu jeho služobnej činnosti v Košiciach. Posúdenie otázky, či bolo porušené právo žalobcu garantované mu právom únie, patrí súdu miestne príslušnému na konanie o náhradu takto spôsobenej škody podľa miesta vzniku škody, t.j. výkonu služobnej činnosti žalobcu , a nie súdu, v obvode ktorého má sídlo ústredný orgán štátnej správy zodpovedný za transpozíciu smernice č. 2003/88/ES.
Vychádzajúc z vyššie uvedeného a s poukazom na viaceré uznesenia Krajského súdu Bratislave ohľadom hasičov (že na konanie je príslušný Okresný súd Košice II), súd na námietku žalovaného ohľadom miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Košice II. neprihliadal a vo veci konal.

56. Ďalšej námietke žalovaného ohľadom nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného (v prípade, ak by súd dospel k záveru, že žalobca podanou žalobou okrem uplatnenia nároku na náhradu škody v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice XXXX/XX/ES podľa zákona č. 514/2003 Z.z. namietal aj jej aplikáciu na konkrétny pracovnoprávny pomer žalobcu u jeho zamestnávateľa), taktiež súd nevyhovel, nakoľko považuje žalovaného za vecne pasívne legitimovaného. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje z porušenia únioného práva (nedodržanie 48 hodinového týždenného pracovného

času, ktorý mu úniové právo garantuje) a nie z dôvodu, že Smernica č. 2003/88/ES nebola v jeho prípade správne použitá.

57. Na splnene povinnosti uloženej týmto rozsudkom súd určil žalovanému lehotu troch dní v súlade s § 232 ods. 3 CSP, podľa ktorého lehota na plnenie je tri dni.

58. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. l CSP (podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) v spojení s § 255 ods. l CSP (podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu) tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 89,8 %, nakoľko bol z väčšej časti úspešný. Žalobca bol v spore úspešný v rozsahu 94,9 % (2960,93: 3.119,99) a neúspešný v rozsahu 5,1 % (100 - 94,9). Pomer úspechu a neúspechu predstavuje 89,8 % (94,9 - 5,1).

59. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice II. v dvoch písomných vyhotoveniach (§ 362 ods. l CSP). V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. l) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP). Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 CSP).
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) týkajú sa procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávne obsadeného súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie .